

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Af BIBELSKE PRÆDIKENER (1816)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 271.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig03val-shoot-idm139670058812608/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Bibelske Prædikener

i Hjertet Bekymring og ængstende Tvivl. Medens Fattige sukke, og Hungrige græde, da kan Verdens Børn sige til deres Sjæl: æd og drik og vær lystig, naar de kun have Overflod; men de Eiendiges Sukke ere Stene paa den Gudfrygtiges Hjerte, deres Taarer brænde ham.

Det er aabenbart, at Gudsfrygt med Retfærdighed og Kjærlighed og Sandhed synes borvegne, at de have skjult sig i de faa overblevne Guds Børns Inderste, og synes at skulle begraves med dem; Daarerne juble over det sønderbrudte Aag, over Sønderrivelsen af Herrens Reeb, naar de kun ei selv besviges, underkues og pines af deres Staldbrødre i Ugudelighed, thi altid er, som skrevet staaer, den Retfærdige en Vederstyggelighed for den Ugudelige, Verden maa hade Alt, hvad som ikke er af Verden; men hvo kan tælle de Bekymringer, som heraf opvoxe til at bestorme de Gudfrygtiges Sind? de forene sig med den dybe Følelse af vore egne mange Synder, Frygten for at udfalde af Guds Samfund og Gruelsen for den Trængsel og Angest, som maa evindeligt være over alle dem, som ei annamme Sandheds Kjærlighed, som hørtkastes fra Guds Ansigt ved Hans Herligheds Kraft.

O! I Elskelige! saamange som afskye at sidde paa Spotteres Sæde og vandre de Ugudeliges Vei, som frygte Gud og stride imod Synden, som støvne til Himmelen paa Livets trange Vei og elske Brødrene; o! I veed det, I føle det med mig, at vi have Trøst behov, have den haardt behov; kun derom spørge vi, hvor den er at finde? Vi hørde det, at hvad som er tilforn skrevet, er skrevet os til Lærdom, og adspørge vi nu Skrifterne, da høre vi, at det var til Bibelen, den Gudfrygtige hentyede, overalt hvor den kjendtes, saalænge den var til i Verden. Ja, de tale til os, de hensovne Fromme og vidne om Trøsten, den overflødige Trøst, som Bibelen gav dem i Sorrig og Nød, i Pine og Død; ja, Aanden vidner i vort Hjerte om den evige Trøst, som de fandt ved at annamme dens Ord og følge dens Lys. Brødre og Søstre i Herren! vi veed det, at Verden med sin Herlighed og Viisdom kan ikke trøste os i vor dybeste Nød og Bekymring; vi ere fødte ved Bibelens Side, den talde til os, der vi vare spæde, før vi endnu kunde adskille dens Ord, den lysde Guds Fred og Velsignelse over os i den hellige Daab, den vinker, den kalder os daglig, og vil vi kun oplade Øre, Øie og Hjerte for dens Herlighed og Guddomstale, da er den vores, vores med al sin Trøst, med al den Trøst, som er overflødig til den Skare af Folk og Tungemaal, som Ingen kan tælle. Ja, I Elskelige! der er Ingen

Bibelske Prædikener

iblandt os, som beskikkede sit Hjerte til at frygte Gud og holde Hans Bud, uden at han og stundom har annammet Skrifternes Trøst og følt dens Kraft; men alligevel er det vist, at selv de, som frygte Herren, langt sjældnere nu end fordum hentye til Hans Ord, at dets kraftige Trøst nu kun sjældn saaledes stærker, opfylder, opliver, opluer et Hjerte, som Ordet vidner om sig selv, at det kan og skal, ja, som vi grandgivelig see paa Fædrenes Tale og Vandel og Idræt, at det fordum har stærket og muntret og varmet. Ordets Skyld kan det dog ikke være, det maa være vores, og vist bør det da vel betænkes:

Hvorledes Skriften maa annattmes og bruges,
naar vi skal annamme dens fulde, rige
og kraftige Trøst?

Herom vil jeg da, ved den Hellige Aands naadefulde Bistand, endnu kortelig tale.

Visselig kan Sandheden om, hvordan Skriften skal annattmes, og hvorledes den skal bruges, ligesom al Sandhed, indsluttes i heel faa og eenfoldige Ord, thi den skal annattmes som et Guds Ord, og den skal bruges som Lyset i det mørke Stæd, der ene kan lyse for os, indtil Dagen fremskinner, og Morgenstjernen oprinder i vore Hjerter. Det er ogsaa vist, at Enhver, som rettelig giver sig Gud i Vold, som giver Gud og Sandhed sit Hjerte heelt og udeelt, og udøser det idelig for Gud med al dets Bekymring og Sorg i ydmygelig Bøn, han behøver ikke at undervises ved menneskelig Tale om Skriftens Brug; thi han haver en Salvelse af den Hellige og veed alle Ting, som høre til Liv og Gudfrygtighed; for det eenfoldige Øie er Alting lyst, hvo som er af Gud, hører Guds Ord og kiender det, og elsker det saa inderlig, at det er hans Glæde og Lyst at lytte dertil, og opbygges deraf til en levende Steen i Guds hellige Tempel. Ikkedestomindre er det vist, at vi alle, saalænge vi ere i dette Paulun, trænge til at paamindes, formanens og bestørkes i den nærværende Sandhed ved broderlig Tale; det er ogsaa vist, at en Sandhed, som alle Gudfrygtige føle, kan være saa omtaaget af Løgn, at ikkun Faa see og erkjende den, at kun faa vove at tro Deres Hjerters Vidnesbyrd. Saaledes er det med Sandheden om den Hellige Skrift, og det især, fordi det er saa med den Sandhed om Bønnen, som er Nøgelen til al Gudskundskab og Sandheds-erkjendelse. Disse Lærdomme ere i vore Dage blevne bespottede og forvanskede saare; de arrigste Vildfarelser ere med Dristighed og tit med Trædskhed forkyndte som uimodsigelig Sandhed, saa at mange, hvis Hjerter ei vare onde, ere blevne forførde